Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος — *Ἐν Ἀθήναις, 17 Φεβρουαρίου 1907* — *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 12*

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ*

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Δὲν ἐπέρασε πολὺ ὥρα, καὶ οἰκειότης ζωηρὰ καὶ γεμάτη εἰλικρίνειαν ἐκυριάρχησε μέσα εἰς τὴν σκηνήν. Οἱ δύο Μπόερς, ὁ Χρῖστος Γρέδλερ καὶ ὁ Παῦλος Μένιτζες, συμπόλεμισταὶ καὶ οἱ δύο τοῦ Γκὺ Λακώς, δὲν ἠμποροῦσαν παρὰ νὰ κάμουν καλὴν ὑποδοχὴν εἰς τοὺς Γάλλους, τῶν ὁποίων αἱ συμπάθειαι ἦσαν ὅλαι ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνός των.

Ἔφθασε καὶ τὸ φαγητόν: σοῦπα φασόλια, καὶ μάλιστα φασόλια, τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴν προθυμίαν ὑπεδέχθησαν οἱ φυλακισμένοι, μ' ὅλην τὴν ὄχι καὶ τόσον ὀρεκτικὴν ὄψιν των. Ἡ ἐνεργητικὴ ζωὴ τῶν πολεμιστῶν τοῦ Κάμπου τοῦ Τράνσβααλ, ἀνοίγει... ξεύρετε, φοβερὰ τὴν ὄρεξιν.

Ἐπέρασαν τὸ ἀπόγευμα μὲ τὴν συνομιλίαν. Ἔθιξαν τὸ ζήτημα τῆς ἀποδράσεως, ἐκεῖνοι ὅμως οἱ ἀνδρεῖοι ἦσαν παραπολὺ γνωστικοὶ ὥστε νὰ παραδοθῶσιν εἰς ματαίας ἐλπίδας. Ἡ μόνη ἐλπὶς ποῦ τοὺς ἔμενεν ἦτο νὰ τοὺς στείλουν εἰς τὸ Ἀκρωτήριον καὶ, καθ' ὁδὸν, νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ κανὲν μποερικὸν σῶμα ἐπιτιθέμενον κατὰ τοῦ τραίνου. Ἀλλά, ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἦτο δυνατὸν τίποτε ν' ἀποπειραθοῦν. Ἀχ! καὶ νὰ εἶχεν ὁ καθένας καὶ μίαν στολὴν ἀπὸ χακί!... Ἂν εἶχαν, τὸ νὰ φθάσουν ἕως τὴν κατασκήνωσιν τῶν Ἄγγλων στρατιωτῶν καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ μάθουν τὸ σύνθημα, διὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τοὺς σκοπούς, θὰ ἦτο παιγνίδι πλέον δι' αὐτούς...

Ἐνύκτωσε. Τυλιγμένοι εἰς τὰ σκεπάσματά των καὶ καθήμενοι κατάχαμα, ἀφοῦ δὲν εἶχαν καθίσματα, οἱ φυλακισμένοι, ἂν καὶ ἐτουρτούριζαν ἀπὸ τὴν ψύχραν, ἤρχισαν νὰ νυστάζουν. Ἡ βροχὴ ἔπεφτε σὰν κατακλυσμὸς εἰς τὴν πόλιν.

— Σσσστ! ἀκοῦστε, ἐψιθύρισεν ἔξαφνα ὁ Γκύ.

«Περάστε, κύριε λοχαγέ... Οἱ αἰχμάλωτοι ὅμως δὲν θὰ περάσουν...» (Σελ. 91, στ. α'.)

Ὅλοι ἐπρόσεξαν ν' ἀκούσουν. Ἕνα βαρὺ κάρρο ἐπλησίαζεν· ἔτριζαν οἱ τροχοί του καθὼς τὸ ἔσερναν ἀργὰ-ἀργὰ τὰ βώδια, τὰ ὁποῖα ἐνεθάρρυνε μία παιδικὴ φωνὴ εἰς ὁλλανδικὴν γλῶσσαν.

Ἡ βωδάμαξα ἐπέρασεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν σκηνήν. Ἦτο φορτωμένη μὲ ἄχυρον, τὸ ὁποῖον ἤκουαν οἱ φυλακισμένοι νὰ τρίβεται ἐπάνω εἰς τὸ χονδρόπανον τῆς σκηνῆς των. Ἔπειτα ἠκούσθη κάτι ποῦ ἔσπαζε... ἕνας κτύπος δυνατός, καὶ ἀμέσως βώδια καὶ κάρρο ἔμειναν ἀκίνητα, ἐνῷ ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ ἐφώναζε, γεμάτη πεῖσμα...

Ὁ σκοπὸς ἠναγκάσθη νὰ πλησιάσῃ.

— Κύτταξε, εἶπεν ὁ μικρὸς βωδολάτης· ἔσπασε τὸ ἕνα ἀξόνι, ἀδύνατον νὰ προχωρήσω! Θὰ σκυλιάσῃ ἀπὸ τὸν θυμόν του ὁ Γιωχαννὲς Ρένσβουργ ποῦ περιμένει τὸ ἄχυρό του.

Ὁ στρατιώτης δὲν ἀπεκρίθη· λίγο τὸν ἔμελεν ἂν θὰ ἐθύμωνεν ἢ ὄχι ὁ κύριος Γιωχαννὲς Ρένσβουργ.

Ὁ βωδολάτης, ὅλο μὲ τὴν μουρμούρα, ἐξέζεψε τὰ βώδια του καὶ ἀπεμακρύνθη κατόπιν των.

— Εἶνε ὁ ἐξάδελφός μου, ὁ Χὰνς Ρίσσικ, ἐψιθύρισεν ὁ Γκύ, τρομον σιγανά, ὥστε μόλις ἠκούετο. Ἂν ὁ Χὰνς εἶνε ἐδῶ, εἶνε πρὸς χάριν μας. Ὁ Γιωχαννὲς Ρένσβουργ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ ἁμαξιὰ τὸ ἄχυρο, εἶνε Μπόερ, πιστὸς εἰς τὸν ἀγῶνά μας, ἀλλὰ ὑποκρίνεται τὸν φίλον μὲ τοὺς Ἄγγλους, διὰ νὰ τοὺς πωλῇ τὰ ἄλογα ποῦ τρέφει εἰς τὰ λειτουργία του. Ἂς μείνωμεν ἄγρυπνοι... Ἂν ὁ Χὰνς Ρίσσικ ἔχῃ ἀποφασίσῃ νὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὴν Βλουμφονταΐν, θὰ τὸ κατορθώσῃ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἕνας καλὸς ταγματάρχης.— Μεταφορὰ αἰχμαλώτων.— Δὲν περνᾷ κανείς!—Τὸ ὑδρο-

λόγι ποῦ ἐπήγαινεν ἐμπρός.—Γκοὺτ νάϊτ, κύριοι Ἐγγλέζοι!—Τὰ Δίδυμα ταξειδεύουν μὲ ἔξοδα τῆς Ἀγγλίας.

—Τί φρουρεῖς ἐδῶ; αἰχμαλώτους καὶ σύ; Παντοῦ λοιπὸν αἰχμαλώτους ἔχουν χωμένους; Κι' αὐτὴ ἡ διαβολοδρομία ποῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ σταματήσῃ..... Θὰ εἶσαι βρεγμένος ὡς τὸ κόκκαλο. Ἀπὸ πότε εἶσαι σκοπὸς ἐδῶ;

—Ἔχω τέσσερες ὧρες, κύριε ταγματάρχα.

—Ἀρκετὲς ὧρες δηλαδή, γιὰ ν' ἁρπάξῃς δέκα περιπνευμονίες, ἐνῷ αὐτοὶ οἱ καταραμένοι οἱ Μπόερς, ποῦ εἶνε ἐφτάψυχοι, ρουχαλίζουν στὰ ζεστά!... χμ! ἐπὶ τέλους, ὅ,τι μπορεῖ κάνει ὁ καθένας... Θὰ διατάξω νὰ σὲ ἀντικαταστήσουν ἀμέσως... κύτταξε ὅμως μὴν τύχῃ καὶ ἀρρωστήσῃς, γιατὶ κρεββάτι δὲν ὑπάρχει πουθενὰ γιὰ σένα.

Ὅλος δυστροπία, ὁ ταγματάρχης ἔκαμε μεταβολήν, καὶ ὁ σκοπός, μουσκευμένος ὡς τὸ κόκκαλο ἀπὸ τὴν μπόραν, ἤρχισε πάλιν τὸν περίπατόν του, ἀνακτήσας δυνάμεις μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπήγαινε νὰ καθήσῃ κοντὰ εἰς τὴν φωτιὰν καὶ νὰ πιῇ ἕνα φλυτζάνι τσαϊ ζεστὸ-ζεστό.

«Ἀπό πότε εἶσαι σκοπὸς ἐδῶ;...» (Σ. 90.)

Δέκα λεπτὰ ἐπέρασαν, ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ... καὶ ὁ στρατιώτης ἤρχισε νὰ φοβῆται μήπως ἐκεῖνος ὁ ταγματάρχης, ὁ τόσον φιλάνθρωπος,—νεοφερμένος βέβαια, διότι αὐτὸς δὲν τὸν ἐγνώριζεν—εἶχε λησμονήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἤκουσε βήματα πνιγμένα εἰς τὸ παχὺ στρῶμα τῆς λάσπης· ἦτο ὁ σκοπὸς ποῦ ἐπῆγε νὰ φέρῃ ὁ ταγματάρχης. Ὁ καλότυχος σκοπός, τὸν ὁποῖον ἤλθαν ν' ἀλλάξουν, ἔφυγε, καὶ ὁ συνάδελφός του ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του.

Οἱ φυλακισμένοι, ποῦ εἶχαν καρδιοχτύπια μὲ τὸν ἐλάχιστον κρότον, τὸν ἤκουαν νὰ πηγαινοέρχεται. Ἡ ὥρα ἦτο 9 περίπου· ἔξω, νύκτα-σκοτάδι. «Κατάλληλος καιρὸς γιὰ φευγάλα!» — ἐσκέπτοντο οἱ φυλακισμένοι, καὶ ἐπανελάμβαναν ἀπὸ μέσα *των αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν*, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθωναν νὰ εὕρουν ἀπάντησιν:

— Πῶς θὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἐκεῖνο τὸ παιδί;

Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ θεῖός του δὲν ἦσαν καὶ τόσον αἰσιόδοξοι· δὲν εἶχαν καμμίαν ἀμφιβολίαν διὰ τὸ ἀτρόμητον θάρρος τῶν δύο διδύμων, δὲν τὰ ἐπίστευαν ὅμως ἱκανὰ νὰ ἐφεύρουν στρατήγημα τόσον τεχνικὸν ὥστε νὰ γελάσουν τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν Ἄγγλων.

Οἱ δύο Μπόερς, ἀπ' ἐναντίας, καθὼς καὶ ὁ Γκύ, ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἡ ἀπόπειρα θὰ ἐπετύγχανε καὶ ἐσυλλογίζοντο ὅτι ὁ Χὰνς οὔτε θὰ ἔκαμνε κἂν τὴν ἀπόπειραν, ἂν δὲν ἦτο βέβαιος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Ἦσαν ἕτοιμοι, ἄοπλοι, διότι τὰ ὅπλα των εἶχαν κατασχεθῆ, ἀποφασισμένοι ὅμως νὰ πωλήσουν ἀκριβὰ τὴν ζωήν των.

Ὅλων τὰ μάτια ἦσαν προσηλωμένα πρὸς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, πρὸς τὸ κινητὸν πάνινον φύλλον, τὸ ὁποῖον ἦτο τώρα κατεβασμένον. Ἐσιωποῦσαν, διὰ ν' ἀφίνουν τὸν σκοπὸν νὰ ὑποθέτῃ ὅτι ἐκοιμῶντο. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην ἦτο ὁ πραγματικώτερος κίνδυνός των. Ἔξαφνα ὁρμητικὴ καὶ παγερὰ ριπὴ τῆς ἀνεμοβροχῆς εἰσέβαλεν εἰς τὴν σκηνήν· ἡ θύρα της εἶχεν ἀνασηκωθῆ, καὶ ἕνας ἄνθρωπος ἐτρύπωσε μέσα, καὶ ἐπλησίασε πρὸς τοὺς φυλακισμένους, οἱ ὁποῖοι ἔμεναν ἄφωνοι καὶ ἀκίνητοι, κάμνοντες τοὺς κοιμισμένους. Ὁ νεοφερμένος ἔσκυψε καὶ ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην:

— Κάμετε γρήγορα... Γκύ, θὰ εὕρῃς μέσα εἰς τὸ δέμα τρεῖς στολὰς ἀπὸ *χακί*, τὴν μίαν ἀξιωματικοῦ διὰ σέ, καὶ τὰς ἄλλας δύο διὰ τοὺς συντρόφους σου. Οἱ Γάλλοι ἂς μείνουν ὅπως εἶνε· ἐμεῖς θὰ κάμωμεν τοὺς Ἄγγλους, καὶ θὰ ὁδηγήσωμεν τὸν Τζὰκ Χίνδων καὶ τὸν συνένοχόν του εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Βλουμφονταΐν, διὰ νὰ τοὺς ἐπιβιβάσωμεν εἰς τὸ τραῖνον τῶν 10.

Χωρὶς νὰ χάσουν καιρόν, οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι ἔσπευσαν ν' ἀλλάξουν ἐνδύματα· ὁ σωτὴρ των εἶχεν ἐξαφανισθῆ...

Μετὰ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἄλογα ἐποδοβολοῦσαν ὀπίσω ἀπὸ τὴν σκηνήν, καὶ ἡ αὐστηρὰ φωνὴ ἑνὸς Ἄγγλου ἀξιωματικοῦ ἠκούσθη:

— Ἐμπρός! οἱ αἰχμάλωτοι ἔξω, καὶ γρήγορα!

Ὑπήκουσαν· καὶ εἶδαν, ὑπὸ τὴν βροχήν, μ' ἕνα κλεφτοφάναρο εἰς τὸ χέρι, ἕνα λοχαγόν, καλοφορεμένον, μὲ τὴν στολήν του τὴν τελείως ἄψογον, ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ λεπτὰ λουστρίνια ὑποδήματά του, τὰ ὁποῖα μόλις ἦσαν πιτσιλισμένα μὲ μερικὰ στίγματα λάσπης.

Ἀκίνητος, κρατῶν τὸ ὅπλον του εἰς προσοχήν, ὁ σκοπός, μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὴν σκηνήν, ἐκύτταζε τὴν ἀναχώρησιν τῶν αἰχμαλώτων... Ὁ Τζὰκ Χίνδων καὶ ὁ συνένοχός του ἐπήγαιναν μὲ τὰ χέρια δεμένα ὀπίσω μ' ἕνα λουρί, τοῦ ὁποίου τὴν ἄκραν ἐκρατοῦσαν ὁ Χρῖστος Γρόβλερ καὶ ὁ Παῦλος Μένιτζες, μετημφιεσμένοι εἰς στρατιώτας... Εἰς τὸ πλευρὸν των ἐβάδιζε τρίτος στρατιώτης. Ὁ λοχαγὸς ἵππευσεν εἰς τὸν ἵππον του, τὸν ὁποῖον ἕνας μικρὸς στρατιωτάκος ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸν χαλινόν· ἕνας ὑπολοχαγὸς τὸν συνώδευε, καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς αὐτὸς ἦτο ὁ Γκὺ Λακώς. Καὶ οἱ δύο ἐπραχώρησαν βάδην, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ μικροῦ καὶ ὑπὸ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς ὁποίους ἐπέβλεπαν ἀπὸ κοντὰ οἱ στρατιῶται.

Τὸ ἀγγλικὸν στρατόπεδον ἦτο ἔρημον. Κάτω ἀπὸ τὰς κλειστὰς σκηνάς, ἐπερνοῦσεν ὀλίγον φῶς, καὶ ἐθνικὰ ἄσματα ἀντηχοῦσαν, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε ἐσκέπαζαν αἱ συγχορδίαι τοῦ πιάνου ἢ αἱ βαρυφωνίαι τοῦ ἁρμονίου, ποῦ ἔφθαναν ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα, ὅπου οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ καὶ αἱ *κυρίαι των εἶχαν διοργανώσῃ συναυλίας*.

Κανεὶς δὲν ἐγύριζε νὰ κυττάξῃ τοὺς φυγάδας· δυστυχῶς ὅμως, ἡ βροχὴ εἶχε παύσῃ καὶ ἡ γαλήνη ἐκείνη δὲν ἦτο παράξενον νὰ γεμίσῃ τώρα τοὺς δρόμους μὲ ὀχληροὺς περιπατητάς.

Τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα διέβαινε τὸν περίβολον τοῦ στρατοπέδου καὶ ἔφθανεν εἰς τὴν γραμμὴν τῶν σκοπῶν, ἕνας ἄνδρας καὶ ἕνα ἀγόρι, ποῦ εἶχαν εἰσέλθῃ πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν πόλιν, διέσχισαν τὸν φωτεινὸν τομέα ποῦ ἐσχηματίζετο ἀπὸ τὰ πολλὰ φῶτα ἑνὸς φυλακείου.

Ἦσαν μαῦροι καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ λοχαγὸς δικαίως ἠπόρησεν, ὅταν τοὺς εἶδε νὰ περιφέρωνται ἀκωλύτως εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἡ εἴσοδος ἦτο ἀπηγορευμένη εἰς τοὺς Κάφρους ἀπὸ τὰς 9 τὸ βράδυ.

Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ θεῖός του ἐρρίγησαν· εἶχαν ἀναγνωρίσῃ τὸν Μόναν καὶ Ἰανόν, καὶ ἔσκυβαν διὰ νὰ κρύψουν τὰ πρόσωπά των· ἀλλὰ ὁ μικρός, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς ἰδῇ ποῖοι ἦσαν, εἶχε σταθῆ μὲ τὸν σύντροφόν του διὰ νὰ κυττάξῃ τὸ ἀπόσπασμα καθὼς ἐπερνοῦσε, ἀμφότεροι δὲ ἐπροσπάθησαν νὰ διακρίνουν τὸ πρόσωπον τῶν Γάλλων.

Κρύος ἱδρὼς ἔβρεξε τὸ πρόσωπον τῶν δύο αἰχμαλώτων, ἀπὸ τὸν φόβον των μήπως οἱ μαῦροι τοὺς ἀναγνωρίσουν καὶ φαντασθοῦν νὰ παρέμβουν, καὶ συνεργήσουν οὕτως ὥστε ν' ἀποτύχῃ ἡ ἀπόδρασις τῶν ἀνδρείων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ τόσην γενναιοφροσύνην ἠθέλησαν νὰ τοὺς σώσουν μαζί των.

Ὁ Γιάγκος ἔλαβε τότε μίαν αἰφνιδίαν ἀπόφασιν· ὕψωσε τὴν κεφαλήν, καὶ ἀτενίζων εἰς τὰ μάτια τὸν Ἰανόν, ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ. Ὁ μικρὸς ἔστρεψεν ἀλλοῦ τὰ μάτια, καὶ ἐτράβηξε τὸν δρόμον του μὲ ὕφος ἀδιάφορον. Ἀλλά, ἀφοῦ ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, ἔστρεψε πάλιν ὀπίσω μαζὶ μὲ τὸν σύντροφόν του· κατόπιν, διαβαίνων ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἄλογο τοῦ ψευδολοχαγοῦ, ἔσκυψε ὡς διὰ νὰ σηκώσῃ κάτι τι ἀπὸ κάτω.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ τὸ ἄλογό του, ἔμεινε δὲ ἔκθαμβος, ὅταν ὁ Ἰανός, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐσηκώνετο, τοῦ ἀνεκοίνωσε μὲ χαμηλὴν φωνήν, εἰς τρόπον ὥστε μόνος αὐτὸς νὰ τὸ ἀκούσῃ, τὸ σύνθημα, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ὁ Γιωχαννὲς Ρένσβουργ τοῦ εἶχε μηνύσῃ ἀπὸ πρίν. Ἦτο δὲ τὸ σύνθημα ἡ λέξις «Βηθήλ», τὴν ὁποίαν οἱ Ἄγγλοι εἶχαν ἐκλέξῃ πρὸς τιμὴν μιᾶς νίκης, τὴν ὁποίαν εἶχε κερδίσῃ ὁ στρατηγὸς Ἀμιλτὼν εἰς τὴν τοποθεσίαν τὴν φέρουσαν τὸ βιβλικὸν αὐτὸ ὄνομα.

—Τὴν διαταγὴν ἐξόδου τῶν αἰχμαλώτων,—ἐζήτησεν ὁ σκοπός, ἀφοῦ ἐχατρέτισε μὲ σεβασμὸν τὸν ἀνώτερόν του.

—Πήγαινε μόνος σου νὰ τὴν πάρῃς, κτῆνος! ἀπήντησεν ὁ λοχαγός· ὁ κ. Ἐπόπτης ἔστειλε καὶ μ' ἐφώναξε πρὸ εἴκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας, ἅμα ἔλαβε τηλεγραφικῶς τὴν διαταγὴν νὰ ἐξαποστείλῃ τὸν Τζὰκ Χίνδων εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, μὲ τὸ πρῶτον τραῖνον, ποῦ θὰ ἔφευγε...

— Περάστε, κύριε λοχαγέ, οἱ αἰχμάλωτοι ὅμως δὲν θὰ περάσουν· ἡ διαταγὴ εἶνε ρητή.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔβγαλε τὸ ὡρολόγι του.

— Πολὺ καλά, εἶπε· ἡ ὥρα εἶνε 9 καὶ 48, καὶ τὸ τραῖνον φεύγει εἰς τὰς 10· θὰ τὸ χάσωμεν, διότι ἐπιστρέφω νὰ κάμω τὴν ἀναφορὰν μου εἰς τὸν κ. Ἐπόπτην· θὰ δώσῃς λόγον ἐσύ, δι' αὐτὴν τὴν καθυστέρησιν.

Ἔκαμε μεταβολήν, διέταξε μὲ τραχεῖαν φωνὴν τοὺς ἄνδρας του νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω, καὶ ἄφησε τὸν σκοπὸν ἀναποφάσιστον, ταλαντευόμενον μεταξὺ τοῦ φόβου μήπως τιμωρηθῇ, καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰς ὀδηγίας ποῦ εἶχε λάβῃ.

—Αὐτὸς ὁ Τζὰκ Χίνδων εἶνε τόσον σημαντικὸν πρόσωπον, ὥστε, ἂν αἱ διαταγαὶ ποῦ ἦλθαν διὰ λογαριασμόν του δὲν ἐκτελεσθοῦν, ἠμπορεῖ νὰ μοῦ στοιχίσῃ ἀκριβά,—ἐσυλλογίζετο.

Ὁ λοχαγὸς δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ οὔτε πενῆντα μέτρα, ὅταν ὁ στρατιώτης τὸν ἐφώναξεν ὀπίσω:

— Κύριε λοχαγέ;

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἀγερώχως ἐκεῖνος.

(Ἕπεται συνέχεια) **Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΡΑΘΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΑΘΑΤΕ βεβαίως τὰ κατὰ τὴν ὡραίαν πρότασιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἐσχάτως εἰς τὴν Βουλὴν ὁ βουλευτὴς κ. Παπαμιχαλόπουλος: Μετὰ τρία ἔτη, δηλαδὴ κατὰ τὸ 1910 συμπληροῦνται 24 αἰῶνες ἀπὸ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης (490 π. Χ.) Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος λοιπὸν ἐπρότεινε νὰ ἑορτασθῇ ἐπισήμως ἡ ἔνδοξος αὕτη ἡμέρα, καὶ τὴν πρότασίν του ἡ Βουλὴ ἀπεδέχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἄλλος Ἀθηναῖος πατριώτης, ὁ μακαρίτης Σκαρβούλης, πρὸ δύο-τριῶν ἐτῶν, ἀφῆκε διὰ διαθήκης γενναῖον ποσὸν πρὸς ἵδρυσιν ἀνδριάντος εἰς τὸν Μιλτιάδην, ἐπροτάθη νὰ κατασκευασθῇ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἰωβιλαίου ὁ ἀνδριὰς τοῦ νικητοῦ τοῦ Μαραθῶνος, καὶ νὰ ἀποκαλυφθῇ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ἐπὶ τοῦ τύμβου τῶν Μαραθωνομάχων. Σημειώσατε ὅτι τῷ 1910 θὰ τελεσθοῦν ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, αἱ δύο ἑορταὶ θὰ συμπέσουν, καὶ οὕτως ἡ ἐπέτειος τῆς νίκης τοῦ Μαραθῶνος θὰ ἑορταστῇ μετὰ μεγαλητέρας ἀκόμη λαμπρότητος καὶ ἐπισημότητος, ἀφοῦ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν καὶ ὅλοι οἱ ξένοι, Ἕλληνες καὶ *βάρβαροι*, ὅσοι θὰ συρρεύσουν τότε εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.

Προμηνύεται λοιπὸν μία ἑορτὴ ἐξόχως ὡραία, ἐπιθλητική, συγκινητική. Φαντασθῆτε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Μιλτιάδου, εἰκοσιτέσσαρας ὅλους αἰῶνας μετὰ τὴν ἀθάνατον νίκην του, ἀποκαλυπτόμενον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τάφου, ὁ ὁποῖος καλύπτει τὰ ὀστᾶ τῶν μεγάλων ἐκείνων ἡρώων. Φαντασθῆτε τὴν ἑορτὴν τελουμένην ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀντιπροσώπων ὅλων ἐκείνων τῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, τὰ ὁποῖα ἡ ἐν Μαραθῶνι νίκη ἀκριβῶς ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων,—διότι, καθὼς γνωρίζετε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ἂν οἱ Πέρσαι δὲν ἐνικῶντο εἰς τὸν Μαραθῶνα κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην ἡμέραν, καὶ ἂν κατέκτων τὴν Ἑλλάδα, ὅλη ἡ Εὐρώπη θὰ ἐγίνετο δούλη των, καὶ οὔτε ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς θὰ ἐφώτιζε πλέον τὸν κόσμον, οὔτε αἰὼν Περικλέους θὰ ἐτέλλεν, οὔτε ὁ ρωμαϊκὸς πολιτισμὸς θὰ διεδέχετο τὸν ἑλληνικόν, κ' ἐκεῖνον ὁ εὐρωπαϊκὸς ἐν γένει· τίς οἶδε δὲ διὰ πόσον ἀκόμη καιρὸν ἡ Εὐρώπη ὅλη θὰ ἔμενεν εἰς τὸ σκότος τῆς βαρβαρότητος! Φαντασθῆτε τὴν ἀπαράμιλλον ἑορτήν, τὸ γεγονὸς αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἱστορικοὶ ἀποδίδουν τόσῳ μεγάλην σημασίαν, πανηγυριζόμενον διὰ τῆς πρωτοβουλίας ἐλευθέρων Ἑλλήνων—μετὰ τόσους αἰῶνας!—ἀπογόνων τοῦ Μιλτιάδου, κ' ἐξυμνούμενον διὰ λόγων καὶ ποιημάτων εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ὑπὸ σεμνὸν στολισμόν, ἀποτελουμένου ἀπὸ ὅλας τὰς σημαίας τῆς Εὐρώπης, ἀδελφωμένας εἰς ἑορτὴν εἰρήνης καὶ προόδου! Θὰ εἶνε πραγματικῶς κάτι τόσον μέγα, τόσον ὑψηλόν, τόσον ἐνθουσιαστικόν, ὅσον δυσκόλως εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ φαντασθῇ...

Καὶ ὅμως, ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐναντίαν γνώμην καὶ φρονοῦν ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀναλάβωμεν ἡμεῖς τὴν πρωτοβουλίαν παρομοίας ἑορτῆς. Διότι, λέγουν, θὰ ἦτο μία μεγάλη ἐπίδειξις, καὶ μεγάλη ἀξίωσις ἐκ μέρους μας. Ὁ Μιλτιάδης, οἱ Μαραθωνομάχοι καὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀνήκουν πλέον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ προβάλλωμεν ὡς ἄμεσοι ἀπόγονοί των καὶ νὰ τοὺς διεκδικοῦμεν ὡς προγόνους μας ἀποκλειστικούς. Διότι ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ ἡμᾶς καὶ χρονικῶς καὶ... οὐσιαστικῶς. Διότι ἐκεῖνοι ἦσαν πολύ, πάρα πολὺ μεγάλοι, καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἀκόμη μικροί. Ὁμοιάζομεν, λέγουν, μὲ πτωχοὺς ἀνθρώπους, μὲ ἐπαίτας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐκαυχῶντο ὅτι κατάγονται ἀπὸ βασιλεῖς. Πρέπει νὰ μεγαλώσωμεν πρῶτα, νὰ πλουτήσωμεν, νὰ λάμψωμεν εἰς τὸν κόσμον, νὰ φημισθῶμεν μὲ ἔργα εἰρήνης ἢ μὲ ἔργα πολέμου, νὰναδείξωμεν μεγάλους ἄνδρας, νὰ ὀργανώσωμεν τέλειον κράτος, νὰ ἐπιδείξωμεν νέον πολιτισμόν, ἐφάμιλλον τοῦ ἀρχαίου,—καὶ τότε, ἂν θέλωμεν, νὰ καυχηθῶμεν, ὅτι εἴμεθα ἀπόγονοι τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Περικλέους, καὶ τότε, ἂν θέλωμεν, νὰ ἑορτάσωμεν τὰς ἑκατονταετηρίδας τῶν μεγάλων ἑλληνικῶν νικῶν. Σήμερον, λέγουν, μὲ τοιαύτας ἑορτάς, μὲ παρομοίας ἐπιδείξεις καὶ καυχήσεις ἐπὶ πατραγαθίᾳ, κινδυνεύομεν νὰ κινήσωμεν μόνον τὴν εἰρωνείαν καὶ ταν οἶκτον τῶν ξένων. Καλλίτερον εἶνε νὰ ἡσυχάσωμεν, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ νὰ ἐργασθῶμεν. Ἡ δόξα τῶν προγόνων εἶνε κάτι τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ. Ἂς προσποιηθῶμεν λοιπὸν ὅτι τὴν λησμονοῦμεν, ἕως ὅτου ἀποκτήσωμεν καὶ δόξαν ἰδικήν μας. Τότε θὰ μᾶς τὴν ἐνθυμηθοῦν οἱ ἄλλοι...

Αὐτὰ λέγουν. Καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἔχουν πολὺ ἄδικον. Διὰ νὰ ἑορτάσωμεν ὑπερηφάνως, ὡς ἀπόγονοι, ἕνα Μαραθῶνα,

πρέπει νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ τὸν ἐπαναλάβωμεν. Καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε ἀμφίβολον, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἡσυχάζαμεν, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ναυαθληθῇ ἀκόμη διὰ πολλὰ ἔτη ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Μαραθῶνος καὶ ὁ ἀνδριὰς τοῦ Μιλτιάδου. Ὅ,τι ἀναβάλλεται, δὲν χάνεται πάντοτε. Κάποτε μάλιστα κερδίζεται.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ ἡμέρα προχωρεῖ, κοντεύει μεσημέρι,—καὶ τίποτε ἀκόμα. Τὰ πράγματα γίνονται σοβαρά. Κᾶτι μαγειρεύεται... μὰ σὰν τί; κανένας εἰς τὸ χωριὸ δὲν τὸ ξεύρει, καὶ οὔτε τολμᾷ νὰ ξεμυτίσῃ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ, διότι ὑπάρχει φόβος μὴν τὸν τσακώσουν καὶ τὸν μαγειρέψουν τὸν ἴδιον, μὲ μπανάνες καὶ ἀράπικα καρύδια....

Ὁ Κὶχ-κὶχ-λαιμὸς ἀρχίζει νὰ φοβᾶται καὶ ὁ ἴδιος τώρα. Τόσον ἄγριες εἶνε αἱ φωνὲς ποῦ ἀκούονται ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν βασιλικὴν καλύβα!

Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποῦ κάμνει τὴν περιπολίαν του, κᾶτι βλέπει κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τοῦ μεγάλου *βαοβάβ*, τοῦ δένδρου ποῦ κάμνει ἕτοιμα ψωμιά. Τρίβει τὰ μάτιά του, κυττάζει καλλίτερα, τὰ ξανατρίβει, ξανακυττάζει, καὶ ὕστερα κάνει μεταβολή, καὶ παίρνει

«Νὰ ξεραθῇ τὸ χέρι μου...» (Σ. 92, στ. α'.)

φόρα κατὰ τὸ παλάτι μὲ τὲς μαχαῖρές του καὶ τὰ γιαταγάνιά του.

Τὸν βλέπουν αἱ Καραμπαμπουλῖνες, καὶ βάζουν τὰ ξεφωνητά. Ὁ Κὶχ-κὶχλαιμὸς ὅρμᾷ σὰν ἀνεμοστρόβιλος μέσα στὸ βασιλικὸ δωμάτιο, σκύβει ἐπάνω στὸ βασιλικὸ κρεββάτι, ἀκουμπᾷ τὴν χεροῦκλά του εἰς τὴν βασιλικὴ πλάτη, καὶ κᾶτι ψιθυρίζει εἰς τὴν βασιλικὴ αὐτάρα τοῦ Καραμπαμπούλα.

Σὰν νὰ τὸν εἶχαν κουρδισμένο, ὁ Καραμπαμπούλας ἔδωσε μιὰ κι' ἐτινάχθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι του.

Καὶ χωρὶς νὰ φορέσῃ τὲς παντοῦφλές του (διὰ τὸν σπουδαιότατον λόγον ὅτι δὲν εἶχε οὔτε παντοῦφλες οὔτε παπούτσια), ἐφόρεσε πρῶτα-πρῶτα τὸ τενεκεδένιο κουτὶ τῆς μαρμελάτας, ποῦ εἶχε κ' ἐφοροῦσε σὰν κορῶνα, κ' ἔπιασε νὰ φορέσῃ τὴν διπλωματικὴ βελάδα του μὲ τὰ χρυσᾶ κεντήματα.

Καί, καθὼς ἅπλωσε τὸ δεξὶ χέρι του διὰ νὰ φορέσῃ τὸ μανίκι, ἐνῷ ἡ ἀγαπημένη του μαϊμοῦ τὸν ἐτραβοῦσεν ἀπὸ τὸ φουστάνι, ἔρριχνε τόσο ἄγρια βλέμματα στὸν Κὶχ-κὶχ-λαιμό, ὥστε ὁ καϊμένος ὁ Κὶχ-κὶχ—λαιμός, τρομαγμένος, ἅπλωσε καὶ αὐτὸς τὸ δεξὶ του χέρι εἰς τὸν ἀέρα κ' ἐφώναξε μεγαλοπρεπέστατα:

— Νὰ ξεραθῇ τὸ χέρι μου, ἂν εἶπα ψέμματα!

— Νὰ ξεραθῇ τὸ χέρι σου;..

— Νὰ ξεραθῇ!

Τὸ χέρι δὲν ἐξεράθηκε. Ἄρα ὁ Κὶχ-κὶχ-λαιμὸς εἶχε 'πῇ τὴν ἀλήθεια!

Ὡς ποῦ νὰ 'πῆτε κύμινο, ὁ Καραμπαμπούλας εὑρέθηκε τρεχάτος ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι του, καί, κατόπιν του ἔτρεχαν ὁ Κὶχ-κὶχ-λαιμὸς καὶ ἡ μαϊμοῦ του.

Καὶ μιὰ καὶ δυό, ἔφτασαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν, ὅπου γίνονται αἱ *Παλάβρες*, καὶ ἐκεῖ ὁ Καραμπαμπούλας εἶδε,—τί εἶδε νομίζετε; Εἶδε κᾶτι τι, ποῦ ἐπῆγε νὰ παλαβώσῃ ἀπὸ τὴν χαράν του....

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Θαρρεῖτε πῶς κάθουμαι καὶ λογαριάζω τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ποῦ δαπανῶ εἰς τοὺς περιπάτους μου; ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀνδρέα μὲ πολλὴν προπέτειαν.

Ὁ ἰατρὸς ἔβγαλε τὰ γυαλιά του, τὰ ἐσκούπισε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ μεταξωτοῦ μανδυλίου, του, κατόπιν τὰ ἐστερέωσε πάλιν εἰς τὴν μύτην του, καί, ἀτενίζων αὐτήν, μέσα στὰ μάτια:

—Ἔτσι λοιπόν, εἶπεν, ὁ πατέρας σας ἦτο μαζί σας, δεσποινὶς Ἀνδρέα;

Ἡ ἀνάκρισις αὐτή, τὴν ὁποίαν τῆς ἔκαμναν ἐμπρὸς εἰς τὸν ἐξάδελφόν της, τὴν ἐθύμωνε, διότι ἐπλήγωνε σκληρὰ τὴν φιλαυτίαν της. Ἦτο ἱκανὴ νὰ στείλῃ εἰς τὸν διάβολον αὐτὸν τὸν ἀπαίσιον ἀνακριτήν, ἂν δὲν ἐσυλλογίζετο τὰ γηρατεῖά του καὶ τὴν μεγίστην ἐπιρροὴν ποῦ εἶχεν αὐτὸς εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ πατέρα της.

Ἐκρατήθη λοιπὸν ὅπως ἠμποροῦσε, καί, στηριζομένη εἰς τὴν ράχιν τῆς πολυθρόνας, ὀρθὴ ἐμπρὸς εἰς τὸν ἰατρόν, ὅπως ὁ κατηγορούμενος ἐμπρὸς εἰς τὸν δικαστήν του, ἔμεινε σιωπηλή...

— Ἦτο μαζί σας ὁ πατέρας σας, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Βερίδ, καὶ ὅμως, ἔπρεπε νὰ μὴ τὸ λησμονήσετε, συχνὰ σᾶς εἶχα προειδοποιήσῃ ὅτι μὲ τὴν τάσιν τοῦ ποῦ εἶχε πρὸς τὴν πλευρίτιδα καὶ τὸν βρογχίτην, ἦτο ἐπικίνδυνον δι' αὐτὸν νὰ μεταβαίνῃ ἀποτόμως ἀπὸ τὸ δωμάτιον εἰς τὴν ψύχραν καὶ τὴν ὑγρασίαν τοῦ νυκτερινοῦ ἀέρος.

— Μήπως φαντάζεσθε ἀληθινὰ πῶς ἤθελα ἐγὼ νὰ τὸν ἀρρωστήσω; ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα μὲ αὐθάδη τόνον.. Ὁ πατέρας μου ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ καλλίτερα ἀπὸ ἐμὲ τί τὸν ὠφελεῖ καὶ τί τὸν βλάπτει. Ἂν αὐτὸς δὲν ἀκούῃ τὰς ὁδηγίας σας, εἶνε λόγος γιὰ νὰ μὲ κατηγορῆτε ἐμένα;

— Ἐλᾶτε δά, δεσποινὶς Ἀνδρέα· γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ πατέρας σας ἀγαπᾷ νὰ ἱκανοποιῇ καὶ τὰς ἐλαχίστας ἰδιοτροπίας σας, καὶ ὅτι εἶνε ἀνίκανος ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν εὐχαριστησιν ποῦ αἰσθάνεται, ὅταν κάμῃ αὐτὸ ποῦ σᾶς ἀρέσει. Ὅσον ρηταὶ καὶ ἂν εἶνε αἱ συμβουλαὶ ποῦ ἐνόμισα πρέπον νὰ τοῦ δώσω, χάριν τῆς ὑγείας του, διὰ τὴν ὁποίαν ἐσεῖς δὲν πρέπει ν' ἀδιαφορῆτε, ἤρκεσεν, ὡς πάντοτε, νὰ ἐκφράσετε ἐσεῖς μίαν ἀντίθετον ἐπιθυμίαν, διὰ νὰ τὸν κάμετε ἀμέσως νὰ λησμονήσῃ ὅλας μου τὰς συστάσεις.

Ἅμα ἤκουσεν αὐτὰς τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι, μ' ὅλην των τὴν ἐπιπληκτικὴν αὐστηρότητα, ἐκολάκευαν τὴν μωρὰν ματαιοδοξίαν της, ἡ φαντασμένη μας ἔστρεψε πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της θριαμβευτικὸν βλέμμα.

Ὁ ἰατρὸς τὸ ἀντελήφθη.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ λόγος διὰ νὰ καμαρώνετε, δεσποινίς, ἐξηκολούθησε, περισσότερον σοβαρὸς τώρα. Ἡ φροντὶς μήπως πάθῃ τίποτε ἡ ὑγεία τοῦ πατέρα σας ἔπρεπε νὰ νικᾷ τὰς ἰδιοτροπίας σας. Δὲν εἰμπορῶ λοιπόν, ὡς ἰατρὸς καὶ ὡς φίλος, παρὰ νὰ σᾶς ἐπικρίνω διότι κατεστήσατε ἀνωφελεῖς τὰς συμβουλάς μου. Ὡρισμένως ἐσεῖς εἶσθε ὑπεύθυνος διὰ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ποῦ παρουσιάσθησαν ἀπὸ αὐτό, καὶ εἶνε δικαιολογία ἀναξία σας τὸ νὰ θέλετε νὰ ὑποστηρίξετε ὅτι δὲν ἠμπορούσατε τάχα νὰ ἐμποδίσετε τὸν πατέρα σας καὶ νὰ μὴν τὸν ἀφίσετε νὰ ἐξέλθῃ.

Ἡ Ἀνδρέα εἶχε πολλὰ ἐλαττώματα, δὲν ἤξευρεν ὅμως νὰ λέγῃ ψεύματα· ἢ μᾶλλον, ἂν χάριν τῆς κενοδοξίας της παρεσύρετο κάποτε εἰς τὸ νὰ εἰπῇ ψεῦμα, ἦτο ἀνίκανος νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ πολλὴν ὥραν, καί, μ' ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν, αὐθορμήτως, σχεδὸν ἀμέσως τὸ ἐξωμολογεῖτο.

Αὐτὸ δὲ καὶ ἔκαμεν, ὅταν ἤκουσε τὸν ἰατρὸν νὰ τῆς ὁμιλῇ μ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον.

— Ναί, βέβαια, εἶπε· ἠμποροῦσα νὰ τὸν ἐμποδίσω ἂν ἀπεφάσιζα νὰ μείνω μαζί του, κοντὰ στὴν φωτιά, ἀλλά, ἐπειδὴ ἐφοβούμην παραπολὺ τὴν ζέστην, ἐπροτίμησα προχθὲς τὸ βράδυ νὰ ὑπάγω νὰ περιπατήσω εἰς τὸν κῆπον· καί, ἐπειδὴ τοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ εἶνε μαζί μου, δὲν ἔκαμα τίποτε, τὸ ὁμολογῶ, διὰ νὰ τὸν μεταπείσω νὰ μὴ μὲ συνοδεύσῃ...

Ὁ ἀπελπιστικὸς ἐγωϊσμὸς τῆς Ἀνδρέας ἐφανερώνετο τώρα καθαρώτατα μὲ αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν, ἡ ὁποία ἄλλως τε δὲν τὴν εἶχε στενοχωρήσῃ διόλου.

Αὐτὸ ἔκαμεν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἰατρὸν καὶ εἰς τὸν Ἄνδην· ἀντήλλαξαν πρὸς στιγμὴν σιωπηλὰ βλέμματα, ἄναυδοι ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν. Ἡ Ἀνδρέα ὅμως δὲν τοὺς ἔδωσε καιρὸν νὰ ἐκφράσουν τὴν γνώμην των. Ἐξῆλθε μὲ βῆμα μεγαλοπρεπὲς καὶ ἔκαμε τὴν θύραν νὰ βροντήσῃ δυνατὰ ἐπίσω της, ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ ὁσάκις δὲν τῆς ἔκαμναν καὶ τὰ μικρότερα θελήματά της.

Τῆς εἶπαν οἱ ὑπηρέται ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐξυπνήσῃ ὁ πατέρας της. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ ἄρρωστος εἶχε στηριγμένην τὴν ράχιν εἰς μίαν στοίβαν μαξιλάρια, καὶ ἡ Ἀνδρέα ἐτρόμαξεν ἅμα εἶδε τὴν ἀλλοίωσιν ποῦ εἶχαν πάθῃ τὰ χαρακτηριστικά του μὲ μίαν καὶ μόνην νύκτα ἀσθενείας. Ἦτο πολὺ καταβεβλημένος, εἶχε τὰ μάγουλα χλωμὰ καὶ βαθυλωμένα· ὅταν ὅμως εἶδε τὴν πολυαγαπημένην του κόρην, τὰ μάτια του ἐπῆραν ζωήν, καὶ τῆς ἔχαμογέλασε τρυφερά. Ἐκείνη, ἀφοῦ τὸν ἐφίλησε, ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κρεββατιοῦ του, διὰ νὰ κουβεντιάσῃ ὀλίγον μαζί του. Ὄχι βέβαια, διότι ὁ κ. Δεβουσὸ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσῃ πολύ· καὶ ἡ ἐλαχίστη προσπάθεια διὰ ν' ἀρθρώσῃ μίαν λέξιν τοῦ ἔφερεν ἐνοχλητικὸν καὶ κουραστικὸν βῆχα, ὁ ὁποῖος φοβερὰ τὸν ἐπείραζεν. Ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἐρωτήσῃ τί ἐγίνετο ὁ ἀνεψιός του.

— Ὦ! πηγαίνει λαμπρά, ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα, ζαρώνουσα τὰ φρύδια της. Ὁ ἰατρὸς τοῦ διέταξε ἀνάπαυσιν μόνον διὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, καὶ τὸ πόδι του θὰ γίνῃ ἐντελῶς καλά.

— Φοβοῦμαι πῶς ἐγὼ θὰ μείνω πολὺ περισσότερες ἡμέρες στὸ κρεββάτι, εἶπε μ' ἕνα στεναγμὸν ὁ κ. Δεβουσό.

— Πρέπει νὰ προσέχετε τὴν ὑγείαν σας, πατεράκη μου, καὶ νὰ συμμορφώνεσθε αὐστηρὰ μὲ τὰς παραγγελίας τοῦ ἰατροῦ· ἂν δὲν τὰς κάμνετε, ὁ ἰατρὸς θὰ τὰ βάζῃ μαζί μου. Ἀφοῦ ἦλθε κι' ἄλας νὰ μοῦ 'πῇ ὅτι ἐξ αἰτίας μου ἔχετε ἀρρωστήσῃ τώρα!

— Ὑπερβολικὰ τὰ λέγει ἐγνώριζα πολὺ καλά, χρυσῆ μου κόρη, ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ ἔλθω μαζί σου εἰς τὸ πάρκον ἐκείνην τὴν ὥραν· εἰς τὸ χέρι μου λοιπὸν ἦτο νὰ καθήσω ἡσυχα, κοντὰ στὴ φωτιά, καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ συνέβαιναν.

Τὸ τέλος τῆς μακρᾶς αὐτῆς φράσεως ἐσημειώθη μὲ ὀδυνηρὸν βῆχα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι πολὺ ὑπέφερεν ὁ ἀσθενής, τόσον ὥστε τὸ πρόσωπόν του νὰ γίνῃ πρὸς στιγμὴν ὅλο κατακόκκινο.

— Μὰ τότε, καϊμένε πατεράκη, γιατὶ νὰ βγῆτε ἔξω; εἶπε μὲ τόνον τρυφερῶς ἐπιπληκτικόν.

Ἐκεῖνος ἐχαμογέλασε καὶ ἤρχισε νὰ συγνοκτυπᾷ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του τὸ χεράκι τῆς Ἀνδρέας, ἐνῷ αὐτή, ἀφῃρημένη, κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ σουφρώνῃ τὰ μεταξωτὰ κρόσσια τοῦ κλινοσκεπάσματος.

«Μήπως φαντάζεσαι πῶς ἤθελα ἐγὼ νὰ τὸν ἀρρωστήσω;...» (Σελ. 92, στ. γ'.)

— Ἀ! γιατί· τὸ γιατί, τὸ ξέρεις καλά, ἀγαπημένη μου· ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐπερνοῦσα μερικὲς εὐχάριστες στιγμὲς κοντά σου ἐνίκησε τὴν συμβουλὴν ποῦ μοῦ ἔδιδεν ἡ φρόνησις.

Πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τοῦ κ. Δεβουσύ, αὐτὴ ἡ ἀπάντησις, ἡ γεμάτη ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν μεγίστης στοργῆς, ἀποτέλεσμα εἶχε νὰ παροργίσῃ τὴν Ἀνδρέαν καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ζαρώσῃ πάλιν τὰ φρύδια της.

Καὶ ὁ λόγος ἦτο ὅτι, ὑπὸ τὴν ἐπιεικῆ γλυκύτητα ἐκείνων τῶν λέξεων, ἡ μικρή μας φαντασμένη, τῆς ὁποίας ἡ συνείδησις ἦτο ὁπωσδήποτε ἀνήσυχος, διέβλεπε κάποιαν μομφὴν διὰ τὸν ἐγωϊσμόν της· διότι ἦτο πιθανὸν ὅτι, ἂν αὐτὴ ἐθυσίαζε πρὸς στιγμὴν χάριν τοῦ πατρός της τὰς προτιμήσεις της, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πάρκον, θὰ ἔμενε πλησίον του μέσα στὸ σπίτι, καὶ ἡ ὑγεία τοῦ γέροντος δὲν θὰ ἐπάθαινε τίποτε. Τὴν ἔπιασαν λοιπὸν τὰ νεῦρά της, καί, ἀντὶ νὰ φέρῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὸν ἄρρωστόν ἡ παρουσία τῆς κόρης του, τὸν ἐτάραξε περισσότερον.

Αὐτὴ τὸ ἀντελήφθη, καί, ἀφοῦ ἐγλύστρησε ἀπὸ τὰ πλάγια τῆς κλίνης, ἐφίλησε γρήγορα-γρήγορα εἰς τὸ μάγουλο τὸν πατέρα της, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Καμμία ἀπὸ τὰς συνηθισμένας της ἀσχολίας δὲν ἠδυνήθη, ἐκεῖνο τὸ πρωί, νὰ τὴν κάμῃ ὁπωσδήποτε νὰ λησμονήσῃ τὴν κακήν της διάθεσιν· κατήντησε μάλιστα νὰ μετανοήσῃ ποῦ δὲν ἔκαμε τὸ τακτικόν της μάθημα. Ἤνοιξε μηχανικῶς ἓν θαυμάσιον πιάνο, τὸ ὁποῖον, κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον τῶν νήσων τῶν τροπικῶν, ἦτο ἀριστούργημα ξυλογλυπτικῆς, καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ μερικὰ κομμάτια χοροῦ· κατόπιν ἀφῆκε νὰ ξαναπέσῃ μὲ πάταγον τὸ σκέπασμα τοῦ πιάνου, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον κ' εὑρῆκε διασκέδασιν νὰ μαδᾷ μανιωδῶς τὰ πέταλα μερικῶν ἀνθέων ποῦ ἄνθιζαν εἰς τὸ πανέρι, τὸ τοποθετημένον ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὰ γυαλωτά.

Τὰ πάντα τῆς ἦσαν ἀνυπόφορα: καὶ τὰ πράγματα καὶ οἱ ἄνθρωποι· καὶ ἄσχημα θὰ τὴν εἶχεν ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος, ἐκείνην τὴν στιγμήν, θὰ ἐφαντάζετο νὰ παρουσιασθῇ ἐμπρός της. Ὁ ἰατρὸς ὁ ἴδιος δὲν θὰ ἐξέφευγε τὰ ὑβριστικά της λόγια, καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἔδειχνε τὰ νύχια της καὶ εἰς τὸν πατέρα της τὸν ἴδιον, μ' ὅλην τὴν ἀσθένειάν του... Διότι ἦτο θυμωμένη καὶ μὲ τοὺς δύο, ἀφοῦ τὴν ἐθεωροῦσαν ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἀσθένειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέφερεν ὁ κ. Δεβουσύ!

Ἀφοῦ ἔθρασεν ὀλίγας στιγμὰς ἀκόμη

μὲ τὸν θυμόν της, ἐφόρεσε τὸ φάθινο καπέλλο της κ' ἐβγῆκεν εἰς τὸ προαύλιον, τὸ ὁποῖον εἶχε πλημμυρήσῃ ὁ ἥλιος τοῦ Αὐγούστου μὲ τὰς ἀκτῖνάς του. Ἐπῆγε κατόπιν πρὸς τὸν κῆπον τῶν καρποφόρων δένδρων· ἄσπρος ὑψηλὸς τοῖχος ἔφρασεν ὁλόγυρα αὐτὸν τὸν κῆπον, καὶ τὰ δένδρα ἐκεῖ μέσα ἔγερναν εἰς τὴν γῆν τὰ κλαδιά των, φορτωμένα μὲ θαυμάσια ὀπωρικά· ἐπέρασεν ἐκεῖ ὀλίγην ὥραν ἀρκετὰ εὐχάριστα· ἔκόπτεν, ἐδῶ ἕνα ροδάκινο, ἐκεῖ ἕνα δαμάσκηνο, ἀλλὰ τὰ ἐπετοῦσε μόλις ἐδάγκανε ἕνα κομματάκι.

Μισὴ ὥρα μὲ αὐτὴν τὴν ἐνασχόλησιν ἤρκεσε διὰ νὰ κοιμίσῃ τὴν ταραγμένην συνείδησίν της καὶ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ ὀλίγον. Ἂν τοῦ ἐκάπνιζε, τοῦ ἰατροῦ, νὰ τὴν κατηγορήσῃ δι' ὅσα συνέβησαν, ἐλεύθερος ἦτο νὰ τὸ κάμῃ. Αὐτὴ ἦτο βεβαία ὅτι ἡ κατηγορία ἐκείνη ἦτο ἄδικος, καὶ λίγο τὴν ἔμελε ἂν τὴν κατηγοροῦσαν.

Μετὰ τὸ ἀπογευματινόν της πρόσδειπνον, ἀνέβη εἰς τοῦ ἐξαδέλφου της νὰ τοῦ φέρῃ σταφύλια, τὰ ὁποῖα εἶχε κόψῃ ἐπίτηδες δι' αὐτόν· εἰς μάτην ὅμως ἐκτυποῦσε τὴν θύραν του, κανεὶς δὲν τῆς ἀπαντοῦσε. Τὴν ἤνοιξε τότε, ἔρριψε μιὰ ματιὰ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εἶδεν ὅτι κανεὶς δὲν ἦτο μέσα.

Ἐνῷ ἐστέκετο εἰς τὸ μεσόσκαλον κ' ἐσυλλογίζετο ποῦ ἄραγε νὰ ἦτο ὁ Ἄνδης, ἕνας βόμβος ἀπὸ φωνὴν ἐρχομένην ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ πατέρα της ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκοήν της. Ἐπλησίασεν ἐκεῖ, καὶ ἀμέσως τὸ ἀγαθὸν αἴσθημα ποῦ τὴν εἶχε παρασύρῃ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἐξαδέλφου της ἐξετοπίσθη ἀπὸ τὴν ἀνόητον ζήλειαν της. Ὁ πατέρας της ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν θέσιν καὶ τὴν στάσιν, ὅπου τὸν εἶχεν ἀφήσῃ προτήτερα· ἀντὶ ὅμως νὰ ἔχῃ τὸ ἀφηρημένον καὶ δύσθυμον ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κατὰ τὸ τέλος τῆς συνομιλίας του μὲ αὐτήν, ἦτο τώρα ζωηρὸς καὶ εὔθυμος, καθὼς ἤκουε τὸν Ἄνδην, ὁ ὁποῖος, καθήμενος εἰς μίαν πολυθρόναν κοντὰ εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀρρώστου, τοῦ ἐδιάβαζε δυνατὰ τὴν καθημερινήν του ἐφημερίδα.

—Ἐπῆγα στὸ δωμάτιό σας, εἶπεν ἡ Ἀνδρέα, καθὼς ἔμβαινε, καὶ...

Ὁ πατέρας της, μὲ τὸ χέρι, τῆς ἔνευσε νὰ σιωπήσῃ.

— Μιὰ στιγμοῦλα, καλή μου κόρη, εἶπε· ἄφησε τὸν Ἄνδην νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ διάβασμα.

Πρώτην φορὰν τὴν ὑπεδέχετο μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πατέρας της· ἐπιάσθη ἡ ἀναπνοή της ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν. Ἐν τούτοις ἔκλεισε χωρὶς θόρυβον τὴν θύραν, καὶ ἐστάθη ν' ἀκούσῃ ἕως τὸ τέλος τὸ ἄρθρον, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ κ. Δεβουσὺ ἐφαίνετο πολὺ ἐνδιαφερόμενος, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἀναγνώστης ἐδιάβαζε μὲ ἀπαθῆ φωνὴν καὶ μὲ πλήρη ἀδιαφορίαν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1906, σελ. 367.]

«Ἡ καλλιτέρα μετάφρασις οἱουδήποτε κειμένου, εἶνε βέβαιά ἐκείνη ἡ ὁποία, χωρὶς νὰ πομακρύνεται ἀπὸ τὸ πρωτότυπον, ἀποδίδει ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα τὸ πνεῦμα τοῦ μεταφραζομένου, οὕτως ὥστε νὰ νομίζῃ ὁ ἀναγινώσκων ὅτι δὲν πρόκειται περὶ μεταφράσεως, ἀλλὰ περὶ ἔργου πρωτοτύπου. Τοῦτο προσεπάθησα νὰ κάμω κ' ἐγώ· δηλ. νὰ μεταφράσω τὸ γαλλικὸν διηγημάτιον, ὡς νὰ διηγεῖτο αὐτὸ ἕνας μικρὸς Ἑλληνόπαις».

Αὐτὰ λέγει, σχολιάζον τὴν μετάφρασίν του, τὸ *Πτερωτὸν Ὄνειρον*. Ἡ ἀρχὴ εἶνε ὡραία, ἡ δὲ μετάφρασις μαρτυρεῖ ὅτι ὁ μεταφραστὴς δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρχήν. Καὶ θὰ ἦτο ἡ ὡραιοτέρα μετάφρασις ἂν, ἀπὸ ὑπερβολὴν ζήλου, δὲν εἶχε μερικὰς ἐκφράσεις, τὰς ὁποίας θεωρῶ ἀνακριβεῖς καὶ ἐξεζητημένας. Π. χ· νομίζω ὅτι «ἕνας Ἑλληνόπαις» δὲν θὰ ἔλεγε: *Ἡ Δίλη κλαίει σὰν βάλῃ μὲ τὸ νοῦ της τὴν πίκρα* κτλ. (ἀντί: σὰν συλλογίζεται τὴ λύπη), οὔτε *θἀκούσῃ μαλλώματα* (ἀντί: θὰ τὴν μαλλώσουν) οὔτε *Ἐγὼ ποιὸς εἶ Δίλη* (ἀντί: λυποῦμαι τὴ Δίλη) καὶ ἄλλα τέτοια. Ἀφίνω δὲ ὅτι ἡ φράσις «κλαίει σὰν βάλῃ μὲ τὸ νοῦ της» δὲν εἶνε ἀκριβὴς μετάφρασις τοῦ «elle pleure en pensant». Αὐτὸ σημαίνει «κλαίει συλλογιζομένη» ἢ «ὅταν συλλογίζεται», ἢ «ἐπειδὴ συλλογίζεται» κτλ.

Δι' αὐτὰ ἡ μετάφρασις τοῦ *Πτερωτοῦ Ὀνείρου*, μολονότι φαίνεται ἡ πλέον μεθοδικὴ καὶ συλλογισμένη, δὲν εἰμπορεῖ νὰ βραβευθῇ.

Ἔρχονται τώρα αἱ μεταφράσεις τοῦ *Πόθου τῶν Ἑλλήνων* καὶ τῆς *Χάμκως*. Εἶνε σχεδὸν ἰσοδύναμοι καὶ διστάζω πολὺ ποίαν νὰ προτιμήσω. Ἦταν πολὺ ἔξυπνα ζωάκια» μεταφράζει ἡ *Χάμκω* τὸ «C'étaient des bêtes très savantes». «Ἤταν ζῶα πολὺ γνωστικὰ» λέγει τὸ *Πτερωτὸν Ὄνειρον*. «Ἤτανε ζῶα πολὺ σοφά», λέγει ὁ *Πόθος τῶν Ἑλλήνων*. Αὐτὸς μεταφράζει κατὰ λέξιν. οἱ ἄλλοι κατ' ἔννοιαν, ἄλλα... χωρὶς νὰ εὑρίσκουν καὶ τὴν ἀκριβῆ. Savantes λέγουν οἱ Γάλλοι τὰ γυμνασμένα ζῶα, ποῦ κάμνουν διάφορα παιγνίδια. Ὁ Roger εἶχε γυμνάσῃ καλὰ τὰ ποντικάκια του, καὶ δι' αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς λέγει ὅτι ἦσαν savantes. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἐδῶ καὶ κάποια χαριτολογία· διότι πάντα εἶνε ἀστεῖον νὰ ὀνομάζῃ κανεὶς δύο ποντικάκια savantes, ὡς νὰ ἦσαν καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου! Οὔτε τὰ *σοφὰ* λοιπόν, οὔτε τὰ *γνωστικά*, οὔτε τὰ *ἔξυπνα* ἀποδίδουν τὴν διπλῆν ἔννοιαν τῆς λέξεως. Καὶ ὅταν εἰς μίαν μετάφρασιν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ λέξις μὲ τὰς δύο ἐννοίας τοῦ πρωτοτύπου, προτιμᾶται συνήθως λέξις ἀποδίδουσα τὴν κυριωτέραν. Ἐγὼ π.χ. θὰ ἔλεγα: «Ἤταν ζῶα πολὺ καλὰ γυμνασμένα». Ἂν ἐπέμενα δὲ νὰποδώσω καὶ τὴν χαριτολογίαν, τότε θὰ ἔκαμνα παράφρασιν.

«Ὅταν ὁ Νῖκος ἤτανε στὸ σχολεῖον», λέγει ὁ *Πόθος τῶν Ἑλλήνων*. «Ἐνῷ ὁ Βάσος ἤτανε στὸ σχολεῖο», λέγει ἡ *Χάμκω*. Μοῦ φαίνεται καλλίτερο τῆς *Χάμκως*· μολονότι ἐγὼ θὰ ἔλεγα: «Ἐνῷ ὁ Βάσος *ἔλειπε* στὸ σχολεῖο».

«Καλὰ νὰ πάθῃς! βλέπεις τί ἔκαμες γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃς;» Ἡ φράσις αὐτή, εἰς τὸ στόμα τῆς παραμάνας τοῦ *Πόθου τῶν Ἑλλήνων*, ἔρχεται καλλίτερα ἀπὸ τὴν φράσιν τῆς *Χάμκως*: «Καλὰ νὰ πάθῃς! νὰ τί θὰ πῇ νὰ εἶνε κανεὶς παρήκοος».

Προχωρῶ ἔτσι εἰς τὴν σύγκρισίν μου, καὶ βλέπω ὅτι ἄλλαι φράσεις εἶνε καλλίτεραι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλαι ἀπ' ἐκεῖ. Κατανοῶ δηλαδὴ νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν δύο μεταφράσεων... ἰσοψηφία. Διὰ τοῦτο θέσω τὸν ἴδιον ἀριθμὸν Εὐσήμων καὶ εἰς τὰς δύο. Προτιμῶ ὅμως τὴν μετάφρασιν τῆς *Χάμκως*, διότι πρέπει ἐπιτέλους νὰ προτιμήσω μίαν, καὶ διότι ἡ μετάφρασις αὐτὴ μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει περισσότερον ἀέρα, κάτι σὰν ὕφος δικό της, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἡ ἄλλη.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι μεταφράσεις ποῦ βραβεύονται, δὲν διαφέρουν καὶ τόσον πολύ. Ὑπάρχουν μάλιστα εἰς αὐτάς, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, φράσεις ἐπιτυχέστεραι καὶ ἀπὸ τὰς φράσεις τῆς πρώτης βραβευθείσης. Ἐν γένει παρατηρῶ ὅτι καὶ ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς δὲν μᾶς ἔδωσε μίαν μετάφρασιν ἔξοχον, ποῦ νὰ διαφέρῃ πολὺ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας. Τοιαύτη διὰ τὸ ὕφος της καὶ τὴν πρωτοτυπίαν της, θὰ ἦτο ἡ μετάφρασις τοῦ *Πτερωτοῦ Ὀνείρου*, ἂν δὲν εἶχεν ἐκείνας τὰς ὑπερβολάς.

Δύο λέξεις ἀκόμη διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ τίτλου: Echappée γαλλικὰ σημαίνει δραπέτευσις καὶ μεταφορικῶς ἀνοησία. «Τῶκοψε λάσκη» μεταφράζει τὸ *Πτερωτὸν Ὄνειρον*. «Ἔφυγε!» μεταφράζει ἁπλῶς ὁ *Πόθος τῶν Ἑλλήνων*. «Ἀσυλλογισιά» μεταφράζει ἡ *Χάμκω*. Ἐδῶ προτιμῶ τὴν μεταφορικὴν μετάφρασιν, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τίτλου· μολονότι τὸ ἰδιωτικὸν θὰ ἦτο μία λέξις μὲ τὰς δύο σημασίας, διότι εἰς τὸν τίτλον ἔπρεπε νὰ δηλωθῇ καὶ ἡ δραπέτευσις. π. χ· ὅπως μερικοὶ μετέφρασαν «Παρεκτροπή».

Διὰ νὰ γελάσετε τώρα, θὰ σᾶς εἴπω πῶς μετέφρασαν τὸ Echappée μερικοὶ ἄλλοι. Ἀκούσατε: *Διαφεύγουσα*.—*Ἀπέδρα*—*Τῶκοψε δρόμο*—*Ἡ φευγάλα*—*Ἡ φυγὴ*—*Πάει!*—*Ἔφυγε!*—*Φυγάς*—*Ἕνα σφάλμα*—*Ἡ δραπέτις*—*Κακοκεφαλιὰ*—*Τὸ φευγιὸ*—*Ἐξέκοψε*—*Γιὰ νὰ παρακούσῃ*—*Ἐκφυγών*—*Φευγάτο*—*Παράπτωμα*—*Πεταχτὸ*...

Ἀλλ' ἀρκεῖ ἕως ἐδῶ.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Χάμκω* [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πόθος τῶν Ἑλλήνων* [12Ε].—*Πτερωτὸν Ὄνειρον*, [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΑΕΙΟΝ: *Ἄφρα* [8Ε].—*Χρυσόπαιδο* [7Ε]. — *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* [5Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἰδιότροπος Ξανθούλα*.—*Γολδονάκης*.—*Γοργόφτερη Νίκη*. — *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*. — *Νηρηΐς τοῦ Εὐρώτα*. — *Ἰωάννα Δάρκ*. *Διπλωμάτης*.—*Κυρία Δὲν μὲ Μέλει*.—*Ἀμίμητος Γελωτοποιός*. — *Ἀστὴρ τῆς Καισαρείας*.— *Ποιητὴς τοῦ Παρνασσοῦ*.— *Μαρκήσιος Βιλλεμέρ*.—*Ἀλώπηξ τῆς Μιτυλήνης*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον): *Τιμεινὸ Γιασεμί*. — *Μουσηγέτης Ἀπόλλων*. —*Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*.— *Χρυσοῦς Κάλυξ*. *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*. — *Σπίρτο Μονάχο*.— *Σανθὴ Μουσμέ*. — *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας*. — *Ἀνψίβας ὁ Καρχηδόνιος*. — *Ὄμηρος*. — *Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος*. — *Λύρα τοῦ Ὁμήρου*.—*Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*. — *Κρηναῖς*.—*Ἰταλικὴ Σημαία*.—*Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ*.— *Κεραυνοβόλος Ζεύς*. — *Δόξα τῆς Ἑλλάδος*. — *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων*.—*Κρυστάλλινον Σπήλαιον*. —*Ἀνθοῦσα Νεότης* — *Φίλη τῶν Ζώων*.—*Ἐμπνευσμένη Μουσικός*. — *Αἰτωλικὴ Αὐγή*. — *Χλόη*. — *Ὀρεὰς τῆς Χίου*.—*Αὐτόνομος*.— *Χρυσαλλίς*.— *Μυστηριῶδες Μέλλον*.— *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*.—*Ἑλληνικὸς Παιάν*.—*Πάνος Ν. Π.*—*Ἀφρόκρινο*—*Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς*. — *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*.— *Λεσβιακὸν Ἄνθος*.— *Κάχας*. — *Πρίγκιψ Σμάραγδος*. — *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας*.—*Ἀροσουλουσμένη Χρυσαυχή*.—*Συριανὴ Ξανθούλα*.—*Μύρον τῆς Καρδίας*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία*. — *Ἑλληνικὸν Θάρρος*.—*Ἄβρα τοῦ Βερμίου*.— *Τερψιθέα*.—*Κιανόλευκον Λάβαρον*.— *Μέγας Κωνσταντῖνος*. — *Πτερωτὴ Καρδία*.—*Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας*.—*Κροκόπεπλος Ἠώς*.—*Ἐθνικὴ Σημαία*.—*Ζήτω ἡ Ἕνωσις*.—*Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα*.— *Ἑλληνικὴ Πατρίς*.— *Λόρδος Βύρων*.—*Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν*.—*Ἐπίγειος Ἄγγελος*.—*Μαρουσία*.—*Μετανάστης*. —*Χριστόφορος Β. Μ.*— *Ἑσπερινὸς Ρεμβασμός*. — *Φλοισβίζον Ρυάκιον*.—*Φιλόπατρις Ἕλλην*.—*Ροδία*.— *Μαύρη Μάσκα*.—*Ρέμβη*. — *Νυκτολούλουδο*.— *Μικρὸς Κεφαλλήν*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΣΥΛΛΟΓΙΣΙΑ

[Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις]

Ὁ Βάσος ἀνέτρεφε δυὸ ποντικάκια, ἕνα σακκὶ κ' ἕνα ἄσπρο.

Ἐπήγαιναν κ' ἔτρωγαν στὸ χέρι του τὰ τριψαλα τῆς ζάχαρης ἢ τῶν μπισκότων ποῦ τὰ ἐτάγιζε.

Ἦταν πολὺ ἔξυπνα ζωάκια.

Σήμερα τὸ πρωΐ, τῆς ἦλθε καὶ τῆς Λελὲς ἡ ὄρεξι νὰ τοὺς δώσῃ κι' αὐτὴ νὰ φάνε στὸ χέρι της. Κ' ἐνῷ ὁ Βάσος ἤτανε στὸ σχολεῖο, ἡ Λελὲ ἄνοιξε τὴν πορτίτσα τοῦ κλωβιοῦ. Καὶ ὅμως ὁ Βάσος ρητῶς τῆς τὸ εἶχε ἀπαγορεύσῃ αὐτό...

Τἀσπρό ποντικάκι πετάχτηκε τότε κ' ἔφυγε!

Τί θὰ τοῦ πῇ τώρα τοῦ Βάσου;

Κλαίει ἡ Λελὲ ποῦ σκέπτεται τί λύπη θὰ τοῦ προξενήσῃ· μὰ κλαίει κι' ὅλας ποῦ σκέπτεται πῶς θὰ τὴν μαλλώσουν.

Ἡ Ἑλένη, ἡ νταντὰ τοῦ μικροῦ τῆς ἀδελφοῦ, τῆς λέγει:

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Νὰ τί θὰ πῇ νὰ εἶνε κανεὶς παρήκοος!

Ἐγὼ δὲν λέγω: καλὰ νὰ πάθῃ! Λυποῦμαι τὴ Λελέ, ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι στὸ μέλλον δὲν θὰ παρακούσῃ πιά.

ΧΑΜΚΩ, *ἐτῶν 16*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τί ἤθελες νὰ ἤσουνα; ρωτοῦσανε τὸν Τάκη, Κ' ἐκεῖνος ἀπεκρίθηκε: Μαμμάκα μου, Ἀραπάκι. Καὶ ὅταν τοῦ ξαιάπανε: — Ἀράπης, μπρὲ [κουτέ;

— Μὰ ναί! γιὰ νὰ μὴν πλένομαι, μαμμάκα [μου, ποτέ!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀφηγημένου

ΕΞΕΔΟΘΗ:

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΙ' Ο ΜΙΚΕΣ

Ἔμμετρον παιδικὸν διήγημα

Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ W. BUSCH

ὑπὸ ΦΑΙΚ

Μετὰ πολλῶν γελοιογραφιῶν καὶ εἰκονογραφημένου ἐξωφύλλου

Καταλληλότατον

διὰ τὰ μικρὰ παιδία καὶ διὰ τὰ μεγάλα ἀκόμη διασκεδαστικόν.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. ἢ ΦΡ. 2

Καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ ἐν Μιτυλήνῃ Σύλλογος «Ἀγὼν» μοῦ ἔστειλε δρ. 24 καὶ φρ. 10, διὰ τῶν ὁποίων ἐνέγραψα τὸν ὑπ' ἀριθ. 30 εἰς τὸ φύλλον 51 τοῦ 1906 συσταθέντα ἄπορον· τὸν ὑπ' ἀριθ. 12 συσταθέντα φέτος ὑπὸ τοῦ *Φιλοπάτριδος Ἕλληνος* ἄπορον· τὸν ὑπ' ἀριθ. 16 συσταθέντα πρόσφυγα ὑπὸ τοῦ *Πτερόεντος Ὀνείρου* καὶ ἕνα ἄλλον ἄπορον μαθητὴν τοῦ Γυμνασίου Μιτυλήνης, *Παναγ. Μολυβάτου* μὴ συσταθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως· τὸ ὅλον τέσσαρας.

Εὖγε εἰς τὸν λαμπρὸν Σύλλογον, ὁ ὁποῖος τόσον ὡραῖα ἀρχίζει τὴν δράσιν του.

Ἀπὸ λίγα λόγια εἰς καθένα, διότι τὰ σημαρινὰ Ἀποτελέσματα δὲν ἄφισαν τόπον διὰ περισσότερα.

Νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, νέα μου φίλη *Ἀλεξάνδρα Π. Μ.*, διότι *Ἰδιότροπος Ξανθούλα* εἶνε ἄλλη φίλη μας· νὰ συνοδεύσῃς δὲ τὴν αἴτησίν σου μὲ 1 φρ. κατὰ τὸν Κανονισμόν.

«Ἀλοία εἶνε ἡ ἀσθένεια ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ θεραπευθῇ;» Τὴν ἐρώτησιν προτείνει ἡ νέα μου φίλη *Διοπτροφόρος*. Νομίζω ὅτι ἡ ἀπάντησις εἶνε εὔκολος...

Φρᾶ-Διάβολε καὶ *Μάκβεθ*, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν παραγγελίαν σας. Τετράδιον δὲν ὀφείλετε εἰς κανένα.

Ὁ *Δάζαρος* μοῦ γράφει ὅτι εἰς τὸ Σχολεῖον του, κάθε βράδυ ἡ διδασκάλισσα διαβάζει φυλλάδιά μου εἰς ἐπήκοον ὅλων τῶν ἐσωτερικῶν μαθητριῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε κατενθουσιασμέναι. Τελευταίως τοὺς ἐδιάβασε καὶ τὴν «Βοροπούλαν».

Μὲ κατεγοήτευσεν ἡ ὡραιοτάτη ἐπιστολή σου, *Ἀθάνατος Ἑλλάς*. Ὁ κόλαξ ὄχι μόνον εὐγενῆ αἰσθήματα δὲν ἔχει, ἀλλὰ καὶ χαμερπέστατα. Οὔτε πρὸς στιγμὴν μοῦ ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι θέλεις νὰ μὲ κολακεύσῃς!

Γυμνάσιον Μιτυλήνης, ὁ κ. Φαίδων χαίρει πολὺ ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον αἱ «Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί» του. Ναί, τὰ «Δίδυμα τοῦ Τρένσδαλ» θὰ διαρκέσουν ὅλον τὸ ἔτος· τὴν β' ἑξαμηνίαν θὰρχίσῃ τὸ δεύτερον μέρος, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται «Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός».

Ἐθνομάρτυρας λοιπόν, καὶ ὄχι «Ἐθνομάρτυς». Ἂς εἶνε· σοῦ χαρίζω αὐτὸν τὸν «μαλλιαρισμόν» ἀφοῦ ἐπιμένῃς τόσον νὰ μακρύνῃ τὸ ψευδώνυμόν σου· ἔπειτα, δὲν πιστεύω νὰ εἶνε «μαλλιαρόν» πᾶν ὅ,τι λέγει ὁ λαός.

Εἶδες, *Ἐσμεράλδα*, εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μίαν Μικρὰν Ἀγγελίαν, ἡ ὁποία σὲ πληροφορεῖ. Ὥστε ἔτσι: γράφεις εἰς τὰς φίλας σου τὰ πολλά, καὶ δι' ἐμὲ δὲν ἔχεις παρὰ ὀλίγα.

Ναί, καιρὸν εἴχαμε νὰ τὰ ποῦμε, *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*. Ἡ ἐπιστολή σου ὅμως μὲ τὰς τόσας πληροφορίας μὲ ἀπεζημίωσε. Εὔχομαι περαστικὰ τὸν καλόν σου πατέρα.

Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἐξήγησιν. Ἡ ἐλευθέρα ἔκφρασις τῆς γνώμης δὲν μὲ δυσαρεστεῖ ποτὲ ἐναντίον τοῦ ἐκφραζομένου. Ἀπεναντίας μάλιστα τὸν ἐκτιμῶ διὰ τὴν εἰλικρίνειάν του, — ἀρκεῖ βεβαίως νὰ μὴ φθάνῃ τὰ ὅρια τῆς αὐθαδείας.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου, *Ἄγνωστος*. Ἡ ἐπιστολή σου διεεβάσθη, αἱ δὲ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. "Οσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Βενιαμίν*, α. (Α. Π. ἡ ἐπιστολή σου μὲ διέθεσε λαμπρά· εὔχομαι νὰ βαδίσῃς εἰς τὰ ἴχνη τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Αὔρα Πολυγύρου*, κ. (Δ. Α. τετράδια ἔστειλα· ἐλπίζω ὅτι θὰ τὴν πείσῃς·) *Ρόδον τοῦ Μαΐου*, κ. (Χ. Γ.) *Ἐρημίτης*, α. (Ν. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα καὶ Χάρτην Λύσεων ἔστειλα·) *Διοπτροφόρος*, κ. (Μ. Γ. εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Νικηφόρος Ἕλλην*, κ. (Α. Ν. αὐτὸ ἐξέλεξα· χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) καὶ *Μουσηγέτης Ἀπόλλων*, α. (;;; Ἰδοὺ τὸ προτιμώμενον· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς προσπαθείας· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε· δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει καιρὸς διὰ νὰ λάδῃς μέρος εἰς τὴν ζάχην Κυριακήν, ἔφθασεν ὅμως ἡ Ζῴη!)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Κόρη τῆς Κρήτης*, κ. *Ἀκταιωρίς*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Δαφνοστεφὴς Σημαία* μὲ τὸ *Ὄνειρο στὸ Κῦμα*, *Καρδίαν Μουσικῆς*, *Ἑλληνικὴν Δόξαν* καὶ *Ἀστέρα τῆς Εἰρήνης*—ὁ *Ἀργοναύτης* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Ἐσμεράλδαν*, *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* καὶ *Μεγάλην Ἰδέαν*—τὸ *Ζήτω ἡ Κυανόλευκος* μὲ τὴν *Δυσδαιμόναν*, *Μαῦρον τῆς Βενετίας*, *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*, *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* καὶ *Σκέρτσο*—ἡ *Γαλήνη* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Διάπλασις*· — ὁ *Χρυσόμαλλος Πειραιεὺς* μὲ τὴν *Ἀγνωστον*, *Παλλάδα*, *Φελελεύθερον*, *Φίλην τῶν Ζώων* καὶ *Αἱμόφυρτον Μακεδονίαν*· — ὁ *Σίβαρδος* μὲ τὴν *Μακεδονικὴν Φάλαγγα*, *Τρέχα Γύρευε*, *Ἐθνομάρτυρα*, *Ἄρην* καὶ *Πτωχικὴν Καλύβην*—ἡ *Ροδοδάκτυλος Ἠὼς* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Δρόσον τῆς Πρωΐας* καὶ *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα*— τὸ *Μαυροθαλασσίτικο Δελφίνι* μὲ τὸν *Χειμωνιάτικον Ἥλιον*, *Τσίρον* καὶ *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*—ὁ *Χιονοσκεπὴς Ταΰγετος* μὲ τὴν *Καρδίαν Μουσικῆς*, *Δρόσον τῆς Πρωΐας*, *Ρέμβην* καὶ *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν*—τὸ *Κρυστάλλινον Σπήλαιον* μὲ τὸν *Ἐθνομάρτυρα* καὶ *Γυμνάσιον Μιτυλήνης*—ὁ *Δεσμὸς Φιλίας* μὲ τὸν *Ἐθνομάρτυρα* καὶ *Βαρελάκι*— ἡ *Συριανὴ Ναυτοπούλα* μὲ τὸ *Σκέρτσο*, *Κομφετὶ* καὶ *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*— ὁ *Χρυσόκομος Νάρκισσος* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Μυρόλουστον Δαφνούλαν*· — ἡ *Φαληρικὴ Ἀκτὴ* μὲ τὸν *Ἀστέρα τῆς*

Εὐτυχίας, Λιμοκοντορίστικο Στραβοκάπελο, «21» καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* — ἡ *Ἑλληνικὴ Γλῶσσα* μὲ τὸν *Φιλελεύθερον* καὶ *Ἄριελ*—τὸ *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Νεφέλην, Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν, Κίρκην, Κομφετὶ* καὶ *Γαλαξίαν* — ἡ *Χιονισμένη Κορυφὴ* μὲ τὴν *Χιονισμένην Περιστερὰν*—ἡ *Ἔνδοξος Ὕδρα* μὲ τὸ *«21»*, *Ἑλληνικὴν Θεότητα, Ἑλληνικὴν Πνοήν, Ἑλληνικὴν Ἰδέαν* καὶ *Ἑλληνικὴν Αἴγλην*— ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὴν *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* καὶ *Ἐθνικὴν Σημαίαν* — ἡ *Κίρκη* μὲ τὸ *Κρυστάλλινον Σπήλαιον, Καρδίαν Μουσικῆς, Μαῦρον τῆς Βενετίας, Δάκρυ τῆς Μακεδονίας* καὶ *Προμηθέα*—ἡ *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Κόρην τῶν Κυμάτων, Λιμοκοντορίστικο Στραβοκάπελο, Λεσβιακὸν Ἄνθος, Γυμνάσιον Μυτιλήνης* καὶ *Ἀστέρα τῆς Εἰρήνης*—ὁ *Νικηφόρος Οὐρανὸς* μὲ τὴν *Ἀθάνατον Ἑλλάδα*—τὸ *Ἀνοιξιάτικο Λουλοῦδι* μὲ τὸν *Χειμωνιάτικον Ἥλιον*—ἡ *Νυκτερινὴ Αὔρα* μὲ τὸ *Κομφετί, Ζήτω ἡ Κυανόλευκος, Φαληρικὴν Ἀκτήν, Στριαγὴν Ναυτοπούλαν* καὶ *Ξανθὴν Κρητικοπούλαν*—ὁ *Φιλελεύθερος* μὲ τὸ *Ἔνωσις ἢ Θάνατος, Χιονισμένην Περιστερὰν, Πίστις-Πατρίς, Ἀθάνατον Ἑλλάδα* καὶ *Φίλην τῶν Ἀνθέων*—τὸ *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι* μὲ τὸ *Ἄστρον Ἑσπερινόν, Ἄνθος τῆς Δόξης, Ἀστέρα τῆς Εἰρήνης, Ἐθνομάρτυρα* καὶ *Ἵππότην τοῦ Στερεώματος*—ἡ *Πίστις-Πατρὶς* μὲ τὴν *Μακεδονικὴν Φάλαγγα*—ἡ *Κυρία Σκαρφαλόστρα* μὲ τὸν *Ἀστέρα τῆς Εἰρήνης, Ξανθὴν Κρητικοπούλαν, Λαφνοστεφῆ Σημαίαν* καὶ *Γηραιὸν Νεῖλον*— ὁ *Ἀτρόμητος Λέων* μὲ τὸν *Φιλελεύθερον, Ζήτω ἡ Ἕνωσις, Κίρκην, Χιονισμένην Περιστερὰν* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*—ἡ *Ἐμπνευσμένη Μουσικὸς* μὲ τὸν *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν, Ἑσπεραντιστήν, Ξανθὴν Νεράϊδαν* καὶ *Μαῦρον τῆς Βενετίας*—ὁ *Ροβέρτος Γυσκάρδος* μὲ τὸ *Δάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως*—ὁ *Γαλαξίας* μὲ τὸν *Ἠλεκτρικὸν Σφινθῆρα, Ἑλληνικὸ Φιλότιμο, Ἀργώ, Μαραθωνοδρόμον* καὶ *Καρδίαν Μουσικῆς.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἑλληνικὸν Ξίφος* (δεκταί) *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Ἔλλην Γ. Σ.* (εὐχαριστῶ θερμῶς) *Ἦχο τῆς Καρδίας* (ἐλήφθησαν ὅλα· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε) *Φιλελεύθερον* (βεβαίως διεβιβάσθη) *Ὀνειροπόλον Ψυχήν* (εὔχομαι νὰ ἐγκατασταθῇς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφοῦ τοῦτο σ' εὐχαριστεῖ) *Πεδίον τῆς Μάχης* (Σειρὰ τρίτη καὶ τετάρτη «Διαλόγων» δὲν ἐξεδόθη· σ' εὐχαριστῶ διὰ τ' ἀλλεπάλληλα ξεσπαθώματα· τῆς φίλης σου δὲν τὰ ἐμέτρησα ἀκόμη·) *Ἀργοναύτην* (ἔστειλα·) *Ἀστέρα τῆς Εἰρήνης* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Δημόδοκον* (μεγάλη παρατυπία, ἡ ὁποία μοῦ δίδει πολὺν κόπον·) *Παλλάδα, Ζήτω ἡ Ἕνωσις*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *13 Φεβρουαρίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δρ. ἡ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δρ. ἡ φρ. 3
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δρ. ἡ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ ὁμοῦ δρ. ἡ φρ. 3,80 καὶ χρυσόδετοι δρ. ἡ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἡ φρ. 3.
[Χρυσόδετος, δρ. ἡ φρ. 3,50].

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Μαρτίου

[*Ὁ κάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

134. Λεξίγριφος.

Πόλις περσικὴ ἀρχαία
Μ' ἀκρωτήριον γνωστόν
Συνενοῦται καὶ προβάλλει
Εἷς τῶν πάλαι στρατηγῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ψυχῆς

135. Συλλαβόγριφος.

Πέντε γράμματ' ἂν ἀθροίσῃς
Τόσο μόναν σοῦ ἀρκεῖ
Ἕνα κράτος νὰ ἱδρύσῃς,
Μακρυνό, 'ς τὴν Ἀφρική.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡλιολουστου Πρωΐας

136 Αἴνιγμα.

Κτυπῶ, κτυπῶ, κτυπῶ,
Χωρὶς νὰ σὲ πονῶ,
Κι' ἂν παύσω νὰ κτυπῶ,
Ἐχάθης στὸ λεπτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Βερμίου

137. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τῆς
* + * = Ἀρνητικόν. [Εὐρώπης.
** + ** = Ἰσῖον.
*** + *** = Ἀρχαία πόλις Ἑλλην.
**** + **** = Ἅγιος
***** + ***** = Κόλπος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροστεφανωμένου Κύματος

138. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8	= Θεός.
2 1 5 2 8	= Φάρμακον.
3 5 8 6 7 8	= Σκέπασμα.
4 8 6 2 8	= Ἐπίρρημα.
5 6 5 2 3	= Ἐπίθετον.
6 4 5 1 8 7	= Ρῆμα.
7 3 4 5	= Ἐπίρρημα.
8 7 1 2 3	= Ἐπίθετον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογέρας τοῦ Βοσκοῦ

139-143. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς τριψηφίου συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις, παραγόμεναι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ρήματος:

Μαία, σανίς, ρήτωρ, Λάκμων, αὐτός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσοπορφύρου Αἴγλης

144. Ἀκροστιχὶς μετὰ φωνηεντολίπου καὶ Μεσοστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

** - ***** - **** - **

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις, τὰ δὲ μεσαῖα γράμματα γνωμικόν:

1, Ἀρχαία πόλις τῆς Συρίας. 2, Θεά. 3, Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς. 4, Σχολικὸν ἔπιπλον. 5, Πόλις εὐρωπαϊκή. 6, Θεὸς ἀρχαῖος. 7, Μαλάκιον. 8, Βασιλεὺς τῆς Περσίας. 9, Πόλις ἀρχ. τῆς Ἰταλίας. 10, Γάλλος ποιητής. 11, Δημητριακόν. 12, Ἐπίθετον. 13, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰοστεφοῦς Ἄστεως

145. Μικτόν.

αοε-δτσ-εα-κλνσ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυκτερινῆς Δρόσου

146. Γρῖφος

ΙΡ — Μ — ω, ναί! Θ Θ Θ
λοφ, λοφ, λοφ, λοφ — κτ'
λοφ, λοφ, λοφ — Θ Θ Θ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἕνωσις

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5.

44. Ἀλάσκα (ἅλας, κᾶ) — 45. Κασσιόπη (κᾶ, σί, ο, πῖ). — 46. Ρέα-Κέα. — 47. Ὀπώρα-ἀπορῶ.

48.
Σ
Ι Ο
Κ Ι Μ Ω Λ Ι Α
Ρ Ο Ω Ρ
Ε Μ
Ι Ο Ε Ο
Σ Κ Υ Μ Ν Ο Σ
Σ Ι
Α

49. ΠΑ - ΛΑ - ΜΗ - ΔΗΣ
ΡΑ - ΧΙ - ΤΙΣ
ΣΙ - ΩΝ
ΟΣ

Παρράσιος - Λαχεῖον - Μῆτις.

50-51. 1. Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν. 2. Οὐδὲν καλὸν ἄμικτον κακοῦ. — 52. ΚΟΡΕΑ - ΑΒΑΝΑ (ΚΑΐσαρ, ΟΒίδιος, ΡΑβάμανθυς, ΕΝυώ, ΑΑρών.) ΤΙΜΗ-ΑΣΗΡ (ΤΑμεσις, ΙΣμήνη, ΜΗν, ΗΡακλῆς.) ΚΑΤΑ - ΟΒΙΣ (ΚΟρέα, ΑΒάνα, ΤΙμή, ΑΣήρ.)—53. Οἴκων στῦλοι παῖδες ἄρσενες.—54. ΚΙΜΩΝ (*Κοῖος, Ἰνδός, Μύστης, Ὤθησις, Νῆστις*=κιοῖσὺν δ ὡς - μ' εἰς τ' εἰς-οθ εἰς εἰς-ν' εἰς τ' εἷς)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μισὸ λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγάτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.*]

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μεθ' ὅλων τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς «Διαπλάσεως.»—*Προμηθεύς.* *(Ζ'—78)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν.—Εὐάγγελος Σ. Καρίπης, Ἀϊδίνιον (Asie Mineure.) *(Ζ'—79)*

Χίλια εὐχαριστῶ δι' εὐχάς σας, ἀγαπηταὶ *Γλυκεῖα* Ἔλλας καὶ *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα.* Τί γίνεσαι, *Μεγάλη Ἰδέα*, τάμαθες τ' Ἀράπικα; Σᾶς ἀσπάζομαι.—*Ἐσμεράλδα.*

Καλῶς ὥρισες, *Γλυψοκοντάλα*, εἰς Διαπλαστικὴν κίνησιν πάλιν. Ἐλάβαμεν σταλέντα.—Ὁ Χιώταρος σὲ ἀσπάζεται. Χαῖρε. —*Αἰγυπτία Βασιλόπαις.* *(Ζ'—81)*

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμος 1 (ὁ *10*ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 *(οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1906)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. *3* ταχυδρομικῶς *3,50.*
Χρυσόδ. φρ. *6* ταχυδρομικ. *6,50.*

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. *7.* Χρυσόδετ. φρ. *10.*

Τόμος 1: τοῦ 1906, τιμᾶται ἄδετος φρ. *8.* Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.